

ikke mindst hos det ærede Medlem for Ringkøbing. Naar han f. Eks. anførte overfor Indvendinger, at den Erstatning, som bliver given den, der kommer til Skade, kunde løbe op til — han nævnte Maksimum — 4—5,000 Kr., og at det var et Beløb, de vendte tilbage med til Landkommunerne, saa kan det være rigtigt, at det er et Beløb, der ikke er ubetydeligt, men at deri skulde være noget, der sikrer de Kommuner, hvortil de vende tilbage, nærer jeg megen Tvivl om; det kan endogsaa være, at dette Beløb netop var tilstrækkeligt til, at de kunde opholde sig i en Landkommune saa længe, at de enten fik erhvervet eller generhvervet den Forsørgelsesret, de ikke havde, da de flyttede ind i Landkommunen, saa at denne maatte tage dem, naar de 4—5,000 Kr. vare forbrugte, jeg vilde derfor ønske, at Lovforslaget maatte blive Genstand for omhyggelig Undersøgelse og Overvejelse, før det bringes til endelig Afgørelse. Der er ogsaa en anden Betragtning, som har nogen Betydning for mig. Naar jeg erfarer den Virksomhed, der i dette Øjeblik allerede udfoldes for at danne Forsikringsselskaber ud fra Formodningen om, at dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, og erfarer det af Folk, der ere kendt med, hvorledes den Art Virksomhed startes, og hvorledes Virksomheden, for at faa saadanne Forsikringsselskaber startede, udfoldes, er jeg kommen til at tænke paa Sætningen: Hvor Aadslet er, samles Ørnene. Hermed vil jeg udtrykkelig forvare mig mod, at jeg skulde sigte til dem, der ere interesserede i selve Spørgsmaalet, de industridrivende, eller hvem det ellers kan være, som faa det at tænke paa, hvorledes de skulle stille sig, naar dette Lovforslag bliver gennemført, over for de Byrder, der paalægges; thi at de samle sig og danne Selskaber i egen Interesse, anser jeg for at være ikke alene fuldt forsvarligt, men fuldt berettiget og noget, hvortil de kunde have den allerstørste Opfordring. Jeg frygter for, at det ikke er ganske sundt at afgøre dette Spørgsmaal, saaledes som det ser ud til, det kan blive, og saaledes kaste alting ud til en Opgave for Spekulationen, som det tegner til i flere Henseender. Naar det ærede Medlem for Ringkøbing talte om Stillingen til Valgene med dette Forslag for Øje, er jeg ikke enig med ham deri. Jeg tror ikke, det faar den Karakter, det ærede Medlem antydede. I den Henseende har Forslaget ganske vist den Fordel, at dets Indhold ikke bliver tilstrækkelig kendt til de Valg, der først forestaa. Derimod kan det være,

at det kan blive tilstrækkelig kendt senere en Gang i Tiden og faa sin Betydning, men at det skulde faa den Betydning over for Valgene, som det ærede Medlem tillagde det, deri er jeg ikke enig med ham.

N. Andersen: Den varme Sympati, jeg i en længere Aarrække har følt for en hensigtsmæssig Ordning af det Tema, hvorom vi her lovgive, og som jeg Gang efter Gang har haft Lejlighed til at udtale her i Tinget, giver mig Anledning til i Dag dels at ønske at sige et Par Ord, men dels ogsaa at fatte mig meget kort. Det sidste tror jeg navnlig, jeg vilde kunne gøre det høje Ting en Tjeneste med, da det dog vist ikke kan nægtes, at vi have haft et alt for rigeligt Antal lange Taler ved denne Sags Behandling, eftersom den er saa gammel og velkendt her.

Det Indtryk, jeg har faaet af disse 3 Dages Forhandling, har ganske vist — det maa jeg sige straks — nærmest været en stærk Forbavselse over den Strømkæntning, som nødvendigvis maa være foregaaet i dette Ting siden i Fjor. Jeg vil selvfølgelig ikke gaa i Rette med de enkelte ærede Medlemmer, der fra i Fjor til i Aar have forandret deres Standpunkter til denne Sag. Lige saa lidt vil jeg forsøge at gaa i Rette med det høje Ting, hvis det skulde vise sig, at dette i sin Helhed havde fundet det nødvendigt at forandre Standpunkt. Det er en Selvfølge, deri har det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen) ganske Ret, at det ikke alene er en Ret, men ogsaa en Pligt, saa ofte en Sag kommer til Forhandling, paa ny at tage den under Overvejelse og paa ny at tage det Standpunkt, man under de nu givne Forhold anser det for rigtigt og forsvarligt at tage. Men det forekommer mig ganske vist, at for at man skal forstaa en saa brat Overgang fra i Fjor til i Aar som den, der nu er foregaaet, fra den Sympati, der fra alle Sider blev udtalt for Ordningen af denne Sag i Fjor og i tidligere Aar, til den minutløse, kan jeg gerne sige, søgte Samling af Anker mod det Indhold, Lovforslaget nu har, maa der efter mit Skøn enten være sket en eller anden vigtig Begivenhed i Mellemtiden, som berettiger til et fuldstændig forandret Syn paa denne Sag, eller ogsaa maa Lovforslaget under dets Gang gennem det andet Ting, siden det laa for her sidst, være undergaaet saadanne Forandringer, at man ikke har kunnet tage Stilling til Sagen paa samme Maade som tidligere.